

Was vroeger alles
beter, nee hoor.

Het was gisteren het verleden , morgen is
het heden .

Maar leef vandaag in de toekomst.

Was vroeger alles
beter, nee hoor.

Alex Does

Het is niet moeilijk om te praten.
Zelfs zonder telefoon kan dat.
Wist u dat al.

Schrijver: Alex Does
Coverontwerp:
ISBN: 9789402171945
© Alex Does

Voorwoord.

Ik werd geboren in 1972, iets te groot en te zwaar, ik kwam toen door iets wat ik gedaan had in een te kleine coiffeuse terecht. Dat is een grote vissenkomp, maar te klein voor mij. Ik werd vastgebonden aan handen en voeten om mij passend te maken. Mijn vader was het zat, hij kon het niet aanzien, hij wikkelde mij en zei, tegen de verpleging, de legendarische woorden, kom zoon we gaan naar huis.

Dat waren de woorden van mijn vader, een man met een verhaal, de man die thuiskwam met roestbruine handen, omdat ie ijzervlechter was. De man die door wind en weer aan het werk, de man die een voorbeeld voor mij was. Voor deze man mijn vader heb ik respect. Hij was degene die jaren later, op het station Naarden-Bussum afzette, met een grote sporttas, ik moest dienst in. Toen wij uit de auto stapte, zei hij jongen doe je best. Ja ik voelde de tranen opkomen en zo stoer als ik was, zei ik komt goed pa. Ik liep weg en ging het avontuur in. Ja met betraande ogen dat dan weer wel.

Na mijn diensttijd waar ik mijn best gedaan hebt, kwam ik weer terecht in het normale leven, nou normaal als je een vader heb, die op je verjaardag, de Rolling Stones gaat imiteren door al lucht gitaar spelend, de huiskamer doorgaat. Ja dan is het woord normaal niet normaal.

Tuurlijk zijn er vele dingen gebeurd, kan er een boek over schrijven, maar niet alles hoeft men te weten. Na mijn diensttijd even in de verhuizingen gewerkt, mijn vader was ondertussen best wel opgeklommen van betonijzervlechter naar uitvoerder. Hij kwam thuis en zei tegen, je moet je papieren effe pakken, dan ga je bellen met een firma in Zwanenburg, namelijk de Firma Kreike.

Daar werd ik aangenomen en ik reed veel voor mijn vader, hij werkte bij de HBM en daar reed de firma voor. Loop van die jaren veel samen mee gemaakt en bleek wel, dat mensen waar mijn vader meewerkte, mijn vergeleken met mijn vader, want mijn achternaam deed deuren openen. Die man mijn vader, heeft mij steeds weer gesteund, ook toen hij werd gebeld, dat ik een ongeluk had gehad, hij kwam op de fiets naar de plaats van delict, hij keek mij aan en hij zei de woorden, jongen het komt goed.

Ik gaat vrij snel, omdat mijn vader en ik veel hebben meegemaakt, met werken en ook in het normale leven, was hij de man met de twijfel toen ik een fout in mijn leven maakte, ja dat was hij, was hij de man

die naar zuid Duitsland zou rijden om mij op te halen, toen ik mijn truck total los reedt, ja dat was mijn vader.

Nu jaren later, ben ik ouder, mijn vader is ouder, ben ik opzoek voor hem, naar antwoorden, ik schreef een blog aantal weken geleden over mijn moeder, mijn moeder die nu iets heeft met een naam, mijn moeder die zeg maar gerust niet meer te redden valt, maar mijn vader is strijdbaar. Hij is de man, die nu de zorg op zich neemt, maar die zorg, die hij verleent, daar heb ik zoveel respect voor en help hem samen met broer, want wij zijn een familie, ja een familie.

Ja mijn vader die ooit de woorden zei, kom zoon we gaan naar huis, jongen doe je best, jongen het komt goed, heeft altijd een zin gezegd. De zin van het leven.

GA NOOIT LINKS OF RECHTS MAAR ALTIJD RECHTDOOR. Ja dat zijn woorden en ik weet nu wat ie ermee bedoeld, ja pa bedankt.

Hoofdstuk 1.

Was het vroeger nou echt heel veel anders dan tegenwoordig. Ja en natuurlijk een dikke nee. Waarom ja dan. Nou dat zal ik eens proberen uit te leggen.

Toen ik ooit 25 jaar geleden begon met rijden, na een hele lange tijd een bijrijder geweest te zijn, van een vriend van mijn vader, dat gaat terug naar toen ik 8 jaar was, maar dat komt wel een andere keer. Dus ik gaat al een vrij lange tijd mee in het transport. Ook al denken sommige mensen er heel anders over.

Maar vroeger begon de dag ook met koffie en in heel veel gevallen een peuk erbij en dan kon de dag beginnen. Als eerste start de truck wel of niet, schreef je een kaart met een gat in het midden vol, met je naam, datum, plaats van beginnen en zette je een kruisje op het tijdstip wanneer je begon, dit ding heette een tachograafschijf. Die was van dik papier of dun karton, maar dat ie veel kon hebben, ja dat was zeker. De tachograaf ging rond en een pennetje registreerde je uren en snelheid.

Het kat en muis spelletje toen was eigenlijk gewoon, geen controlerende instantie tegen komen en dan was het goed, werd je wel aangehouden, dan was het de vraag die je eigen afvroeg, zit ik goed of niet. Kan wel zeggen, die tachograafschijf van dun karton, smaakte volgens mijn collega niet met zout.

Ach ben ik er trots op, dat ik de schijven zwart inleverde op kantoor, nee maar de tijd was anders toen, hier in Nederland dan, we durfden veel meer risico te nemen en een nachtje doorzitten of de 24 uur aantikken, ja dat kon en dat gebeurde.

Maar de schijf was ook makkelijk te vervangen, zoals je aan de tijd zat, gooide je gewoon een blanke schijf erin. Bekend verhaal toch. Ach toen was het zo en tegenwoordig zijn we zo heilig.

Zo heilig bezig, we stappen in de truck na een bak koffie zonder peuk en steken de pas in de gleuf, wilt u pinnen of werken, nou doe het laatste maar. Effe wachten tot het blokje vol is en dan kan je weleens beginnen. Oh ja die pas he, die kan je niet eten, die is nogal hard volgens mijn collega.

Wat wij vroeger deden, doet de nieuwe lichter cowboys van de weg, de vrienden uit het Oostblok nu eigenlijk gewoon, ze rijden en trappen een eind weg en boetes krijgen ze niet, omdat ze geen geld hebben, vroeger was het wel zo bij ons, want Nederlanders hadden altijd geld,

maar dat is geen vergelijking, maar dat er tegenwoordig gesjoemeld wordt met rijtijden en voornamelijk rusttijden dat weet ik wel zeker en als ik heel eerlijk ben.

Ik mis de liefde van in de morgen het kaartje schrijven ook weleens, niet dat computergedoe in de donkere nacht, gewoon effe schrijven en rijden maar. Nu moet ik elke nacht oppassen dat ik niet mijn pinpas in de gleuf steek, want geld geven doet de digitale tacho niet, maar geld kosten des te meer.

Ja vroeger was op tacho gebied niet veel beter dan nu.

Hoofdstuk 2.

Als je vroeger reed, dan had je geen mobiel om mee te bellen, ja had geen sociale media om dingen heel snel te delen, je was aangewezen op je eigen gezonde verstand.

Helemaal op het gebied van het tegenwoordig over gaat.

Zo stuurde ik in het verleden over de Duitse Autobaan heen en ik naderde een huif oplegger. Hoe dichterbij ik kwam en hoe groter mijn verbazing groeide. Over de 27mc bak kanaal 19 zocht ik contact met de chauffeur voor mij. Hij reageerde wat is er loos vroeg hij krakend terug. Heb jij verlichting in je trailer vroeg ik hem. Nee antwoorde hij, dan wordt het zo effe stoppen bij een politiepost langs de autobaan. Dat deden wij ik parkeerde mijn truck ook en al gauw kwamen er politie mensen naar buiten en eigenlijk waren ze het niet mee eens, dat wij met twee combinaties daar stil stonden. Maar al gauw sloeg de sfeer om. Wij wezen op de trailer, daar ging het licht uit en het stonk naar uitgemaakt vuur. Uiteindelijk, kwam er een familie uit, die boven op stenen zaten en hoopte in Engeland te zijn. Zij hadden een vuurtje gestookt om het gezellig te maken.

Toen waren er ook al gelukszoekers, niks kwaads in de zin, maar gewoon opzoek naar geluk. De andere chauffeur en ik hebben er nog hard om gelachen in een restaurant. De volgende dag vervolgde wij ons weg, naar een nieuw avontuur.

Dit avontuur konden wij niet delen, omdat de wij geen telefoon hadden maar een bakkie, ja de echte 27mc. Altijd makkelijk en snel bovendien, je hoefde niks in te typen en je kon genieten van de omgeving. Als iemand een klapband had, dan stopte je gewoon, om te helpen en als er onenigheid was, dan loste je dat samen op.

Tegenwoordig gaat dat anders, we worden aangevallen op parkeerplaatsen en filmen we eerst wat er gebeurd en blijven we op veilige afstand, want helpen doen we niet. Dat filmpje delen we vervolgens heel snel op de sociale media en ja het is weer gebeurd. Maar ondertussen komen de reacties los en is het afwachten tot het fout gaat, waar bij mij in het verleden het nog een familie was. Het is tegenwoordig gewoon georganiseerde maffia. Het is wachten op de dag.

Op de dag, dat er een chauffeur een grote fout begaat en alleen staat in zijn optreden, want niet zoals vroeger, zullen wij met zijn allen elkaar helpen. Nee de chauffeur zal een probleem alleen krijgen. Mede omdat

hij geen nummers heeft, van de collega's in de buurt. Hij die mensen niet in een groepsapp heeft, de 27mc bak is niet meer. Ja wij staan alleen.

De 27mc bak is gewoon een rode draad in het leven van een chauffeur, niet de mobile telefoon en nu zullen er mensen zijn, die gaan zeggen, de 27mc bak wordt ook verboden, maar dat wordt de mobile telefoon ook. Dus daar zit geen verschil in.

Was vroeger beter, ja op dit gebied wel, de saamhorigheid onder elkaar was groter, nu tegenwoordig is ikke en ikke en de rest kan stikken.

Hoofstuk 3.

Voordat ik in dienst ging, werkte na mijn opleiding tot chauffeur, bij een verhuizer en bij die verhuizer tja de ongein, van mevrouw uw vinylplaat is kapot, oh ja is dat zo verhuizer, ja mevrouw er zit een gat in het midden. Maar ook bij een verhuizing van een madam met de hoogste babbels in een veel te groot huis, waar de koffie schaars was, moesten wij inpakken en op de slaapkamer van madame lag in een laatje speelgoed, ja ze was duidelijk alleen. Waarop we de grootste roze vriendje van haar pakte en boven op de balustrade van de villa die uitkeek op de woonkamer, gewoon vragen aan madame, mevrouw moet uw vriendje en zijn vriendjes ook ingepakt worden of neem u ze zelf mee. Mocht het niet zo zijn, dat madame met een aantal vriendinnen mooi zat te zijn. Heb nog een vrouw zo zien kijken. Na de verhuis periode ging ik dienst in. Jawel militaire dienst. Kwam terecht in Duitsland bij de luchtmacht onderdeel 3GGW. Gouden tijd gehad daar als ze daar hadden blijven zitten, dan had ik nu niet in Nederland gewoond, maar gewoon beroeps geworden. Maar helaas ze gingen met het gehele onderdeel terug naar Nederland. Dus ik ook. Ging na mijn dienstdtijd nog even terug naar de verhuizer

Met een bak ervaring rijker kwam ik terecht via mijn vader in Zwanenburg. Ja reed op vrijdag nog met een Daf 1100 en op maandag met een Daf 3300 met een lange buis erop van 18 meter en gelijk al het straatmeubilair van de gemeente Hoofddorp moeten ontwijken. Mooie tijd gehad, veel op Schiphol rondgereden. Hoogte breedte transport gedaan. Ja het was een mooi bedrijf. Toen werkte ik ook in de nacht en dat doe ik nog steeds, dus op dat gebied is er niks veranderd.

Maar mijn noodlot sloeg toe, ik brak mijn rug. Gewoon pats en klaar. Zat niet ver van een dwarslaesie af maar ik moest door, na een lang ziekbed, zeiden ze je bent geen chauffeur meer, ik was daar niet mee eens en op mijn eigen manier, ben ik het toch weer gaan doen. Bij het mooie bedrijf was het te proberen, maar lichamelijk zwaar werk, kon ik niet meer doen.

Ik ging buitenland rijden bij Mur en in die tijd tussen door kwam ik bij Zwagerman terecht, een jaartje gereden. Dat was een tijd. Met breedte transport naar het midden van Parijs. In de nacht aankomen daar en om 5.00 uur in ochtend wakker worden van vele stemmen, deed mijn gordijn open en zag mannen met oranje hesjes staan. Stond ik voor

een poort van de gemeentereiniging. Ach die mannen moesten ook aan het werk. Gewoon achteruit en mijn schijf tja daar stond een onderbreking op.

Was het die tijd beter, ja er kon meer, je kon een geintje maken, je werd gevormd in Dienst en je leerde heel snel samen werken, iets voor mekaar over hebben. Als je met pech stond, hielp je elkaar.

Tegenwoordig is er geen Dienst meer, leren we eerst elkaar afbranden en dan misschien elkaar helpen, maak je een geintje bij de klant, dan hangt de klant gelijk aan de telefoon, die tegenwoordig aan het oor is vast geplakt. Ja vroeger was beter, maar tegenwoordig had ik niet willen missen en hoe het over tien jaar is, zou het niet weten. U wel. Laat het me dan gerust weten, maar stel de vraag gerust eens in uw gedachten.

Hoofstuk 4.

Stoplichten op de A2 nu ondenkbaar, maar toen heel gewoon, die bij Boxtel echt mijn truck ging bij die stoplichten er spontaan af, om naar de oude ketting te gaan. Het chauffeursrestaurant, waar 1 stoel was waar je niet op mocht gaan zitten. Ja gewoon uit respect deed je dat niet. Omdat moeke al vroeg in de ochtend bezig was.

En als ik dan uit Boxtel vertrok naar het noorden, de brug bij Zaltbommel, niet grappig om daar overheen te gaan toen met 3 meter brede lading. Wat heb ik daar doodsangsten uit gestaan en me eigen in het zweet gereden, helemaal toen ik een klapband kreeg op mijn trailer, doorrijden om van die brug af te komen.

Ik kan wel doorgaan met de bekende files die er elke dag weer voorbijkwamen, je reed erop, vroeg weg om Eindhoven voorbij te zijn, nog vroeger van je werk afgaan, omdat de A9 volstaat voor het verkeer, wat moet invoegen op de A2 Ja men weet het nog wel. De wegen waren niet breed, de wegen en de grote knooppunten hadden wat. Ja ze waren uitdagend. De tankstations waren nog echte tankstations, geen gezond eten, gewoon een vette bal uit de pan, tegenwoordig kom je nog sporadisch tegen een pan met vet met lekkere huisgemaakte gehaktballen. Want tegenwoordig zijn de pompstations gewoon supermarkten en hoe gezonder hoe beter eh weet het niet zo, want hoe gezonder hoe beter, hoe duurder het wordt. Ik zeg vroeger was het leven op de snelweg en langs de snelweg veel romantischer, gewoon doen was al gek genoeg, filerijden was toen heel normaal, we hadden alleen de 27mc bak om elkaar te waarschuwen bij een naderende file ophoping of als er een ongeluk gebeurd was. De radio was gewoon de radio met een cassettebandje erin en dat was het.

Tegenwoordig rijden we met telefoons rond met net zoveel geheugen als een laptop waar ik dit blog mee schrijf, we praten niet meer door een bakkie maar we sturen wel een appje, helaas mogen we die dan weer niet lezen, omdat een telefoon vasthouden gewoon verboden en als gevolg, stilstaan in de file, terwijl er in appje stond, sla af en rij zo en zo, gemiste kans.

De snelwegen zijn breder geworden, de smalle bruggen zijn kunstwerken die in een tijd gebouwd zijn, dat er meer ijzer dan beton werd gebruikt, ja iets met betonrot of staal wat begint te roesten omdat de aanbesteding toen echt wel onder tafel ging. Tja een bekend

verhaal toch. Nee het leven op de snelweg is een beetje saai geworden. Want een bakkie koffie onderweg halen, tja dat wordt al een hele toer, want als je om koffie vraagt, dan krijg je gelijk de hele lijst te horen en dan vraag ik me af, ik vraag toch om koffie, zwarte koffie. Ga eens een broodje halen, voor 1 pistolet met file americana kan je thuis, bijna tien broodjes file maken, bedoel maar de prijzen zijn echt belachelijk. Op dit gebied van de snelweg, was het vroeger gezelliger, maar tegenwoordig is het luxer en nog veel meer asfalt. Tja is dat de oplossing, want vroeger stonden er ook heel veel files, was toen het ruimte houden en geven ook al een probleem. Is er toch eigenlijk niks veranderd ook.